

Neto ja Gürri.

Üks Jut.

Ükskord ellas üks wanna auväärts tal-
lepoeg, fedda Kasiko Tönniks hūi, om-
ma moriga ühhe hertsiko sees, mis ta en-
ne selje jõe äre, metsja sisse, olli ehhitand,
ja kuhho nemmad wanna eal eßite
läinud ellama. Mattuke kapsta ja eine ja
kartoripli ma, ja monni sao-tais heita,
kasvatas neile leiba ja leivo tötvaat;

mets andis neile tulavarjo ja soja, ning jõe
villo jahhutas pallaival aial nende ouet.
Ja nende omma ja ümberkaudne suur jaapud
do lojus maggas eål ja mängis nende lus-
tis — lamba tal hiippas, kitse tal fargas.
Nenda hingasid need kaks wannafest om-
ma morema põlve murrest ja se waene fer-
jaja, kes nendeukse ette juhtus, ei läinud
jal ärra, üma et temma süddä sai römu-
tud. Alga muido ollid nemmad ka jälle
öigest alvast viisist. Sellist wannat mo-
ri keigekallim ehie olli ikka veel sesamuna
sidi müts ja rohhelime pöl, misga ta no-
rikus sai tannotud, ja sesamua pater, mis
L. nno koosmissee aial käandmeeks tonud,
ja temma ella eit jo tannud. Sellist tühja asja
peale ei kungi fullutanud middagi; ja se vi-
na tük, mis nemmad wotsid, ehk se õlle fu-
räis, mis riipasid, ei rikkunud kellegi
moistust ärra.